

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **Ing. L. M.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, tř. Tomáše Bati 21, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) B. B., 2) Z. C., 3) I. D., 4) H. E., 5) H. F., 6) N. H., 7) M. H., 8) L. H., 9) J. H., 10) L. H., 11) J. J., 12) R. J., 13) P. J., 14) P. K., 15) V. K., 16) V. K., 17) D. K., 18) T. K., 19) T. L., 20) I. L., 21) E. M., 22) M. M., 23) J. N., 24) J. P., 25) J. P., 26) L. P., 27) S. P., 28) M. P., 29) J. R., 30) P. Ř., 31) M. S., 32) P. S., 33) V. S., 34) M. S., 35) H. S., 36) I. S., 37) H. S., 38) A. Š., 39) A. Š., 40) A. Š., 41) R. V., 42) M. V., 43) P. V., 44) I. Z., 45) R. Z., 46) I. D., 47) M. K., 48) P. H., 49) P. H., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2015, sp. zn. KUSP/5470/2015/ŘLZ, č. j. KUZZL/9431/2015,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 6. 2. 2015, sp. zn. KUSP/5470/2015/ŘLZ, č.j. KUZZL/9431/2015, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 30. 7. 2013 písemnou žádostí Statutární město Zlín prostřednictvím Magistrátu města Zlína (dále též „magistrát“ nebo „povinný subjekt“) o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) „o *doplnění výše všech odměn do souboru, který jste mi poskytli na CD, které bylo přílohou k vašemu dopisu sp. zn. S00JP00M6L5S z 22. 4. 2011.*“ Žádost žalobce byla tehdy částečně odmítnuta, proto o informace žádal znovu.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2013 (pozn. soudu: chybně datováno vzhledem k datu podané žádosti o informaci; žalovaný posoudil jako chybu v psaní) povinný subjekt rozhodl v celém rozsahu o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace. Povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí k tomu uvedl, že žalobce již v minulosti žádal o tytéž informace opakovaně prostřednictvím svých předchozích žádostí. Povinný mu informace poskytl v částečném rozsahu, ve zbývajícím rozsahu poskytnutí požadovaných informací odmítl. Jelikož tak učinil opakovaně, odkázal na svá dřívější odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí požadovaných informací, která jsou podle něj žalobci známa.

[3] Výše uvedené rozhodnutí povinného subjektu ze dne 15. 7. 2013 (č. j. MMZL 105754/2013) bylo zrušeno žalovaným dne 23. 9. 2013, č. j. KUZL/62387/2013, a věc byla vrácena povinnému subjektu k novému projednání. Odvolací orgán se se závěry povinného subjektu neztotožnil. Především mu vytknul nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného odůvodnění. Z odůvodnění nebylo zřejmé, jaké informace měl žalobce na CD obdržet společně s dopisem ze dne 22. 4. 2011 a v návaznosti na to, jaké informace mu měly být poskytnuty (zřejmé bylo pouze to, že se mělo jednat o informace o výši odměn, avšak bez upřesnění osob, kterých se to mělo týkat). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí rovněž nevyplynulo, kdy konkrétně byla v minulosti obdobná žádost žalobce vyřizována a jakým rozhodnutím mělo být poskytnutí informací odmítnuto. Odmítnutí poskytnutí informací, jakož i odkaz na jinak nespecifikované rozhodnutí povinného subjektu vydané v minulosti, bylo nezákonným postupem povinného subjektu (pozn. soudu: žalobce do spisu soudu předkládal, že o jeho obdobných žádostech ze dne 21. 6. 2010 a 30. 6. 2010 již bylo dříve povinným subjektem negativně odmítavě rozhodováno v letech 2011 – 2013).

[4] I po vrácení věci odvolacím orgánem rozhodl povinný subjekt opakovaně o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace v celém rozsahu (tj. doplnění všech odměn do souboru na CD, poskytnutého spolu s dopisem ze dne 22. 4. 2011). Na CD byly poskytnuty žalobci na základě jeho žádosti ze dne 21. 6. 2010 (25. 8. 2010) informace o důvodech odměn jednotlivých vedoucích oddělení a odborů povinného subjektu v letech 2000 až 2010, nikoliv však informace o výši těchto odměn. Povinný subjekt odmítl poskytnutí informací ještě pak 7x, a to rozhodnutími ze dne 31. 10. 2013, 17. 1. 2014, 21. 3. 2014, 21. 5. 2014, 17. 7. 2014, 29. 10. 2014, 2. 1. 2015. Poslední z citovaných rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí informace ze dne 2. 1. 2015 bylo rovněž zrušeno žalovaným dne 6. 2. 2015, č. j. KUZL/9431/2015 (rovněž předchozí rozhodnutí povinného subjektu žalovaný zrušil, a to

rozhodnutími ze dne 23. 9. 2013, 12. 12. 2013, 24. 2. 2014, 30. 4. 2014, 30. 6. 2014, 7. 10. 2014, 2. 12. 2014) a věc byla vrácena povinnému subjektu k novému projednání. Žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí vytýkal povinnému subjektu nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Součástí spisu totiž nebyla řádná identifikace dotčených osob, u nichž bylo požadováno sdělení výše odměn. Uvedeným osobám bylo třeba dát také prostor k vyjádření se k podané žádosti (nikoliv jen získat jejich souhlas). Komunikaci či jakoukoliv výzvu k uvedeným osobám však povinný subjekt neprovedl. Povinný subjekt nadále nerespektoval výtky nadřízeného orgánu v předchozích zrušujících rozhodnutích. V daném případě šlo o střet dvou základních lidských práv, a to práva na ochranu soukromí a práva na informace – sdělení platů a složek platů konkrétních zaměstnanců, protože bylo třeba provést test proporcionality, a to u každé dotčené osoby samostatně. Povinný subjekt se přiklonil na stranu ochrany soukromí svých zaměstnanců, avšak opět nepodal přesvědčivé argumenty pro svůj názor o nemožnosti poskytnout informace. Nevypořádal se se závěry plynoucími z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejm. s výkladem pojmu „příjemce veřejných prostředků“, za něhož Nejvyšší správní soud považuje každého zaměstnance, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, a je tak příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Informace o výši takové odměny zaměstnance je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu dle § 8b odst. 3 cit. zák. Odchýlení se od výkladu NSS v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, je pak třeba zdůvodnit. Bez dalšího testování je pak třeba tyto informace u osob placených z veřejných prostředků poskytnout. Z prvostupňového rozhodnutí nevyplynulo, že by povinný subjekt test proporcionality řádně provedl. Povinný subjekt měl žádosti žalobce vyhovět, přitom ji však nesprávně odmítl. Uvedl k tomu, že výše příjmů zaměstnance patří mezi osobní údaje a tvoří součást sféry soukromí zaměstnance. Nelze tak odůvodnit realizaci práva na informace zásahem do soukromí zaměstnanců. Poskytování údajů o příjmech konkrétních zaměstnanců bez jejich souhlasu překračuje podle povinného subjektu hranici přiměřeného informování o činnosti povinného subjektu ve smyslu Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Vzhledem k 8 shodným rozhodnutím povinného subjektu, resp. 8 shodným rozhodnutím žalovaného, ve věci předmětné žádosti o informace, žalobce podal správní žalobu proti posledně vydanému rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2015 a žádal soud, aby rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu zrušil a nařídil povinnému subjektu poskytnout. Po podání žaloby vydal povinný subjekt dne 25. 2. 2015, č. j. MMZL 024321/2015, další rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce o informace (v pořadí 9. rozhodnutí o podané žádosti), proti kterému se již žalobce neodvolal, a rozhodnutí tak nabylo právní moci.

II. Shrnutí žalobních argumentů

[5] Ve včas podané žalobě žalobce shrnul dosavadní postup povinného subjektu a žalovaného. Zdůraznil, že se od června 2010 marně domáhá poskytnutí informace o výši mimořádných odměn vedoucích oddělení a odborů Magistrátu města Zlína v letech 2000 až 2010. Použitelný seznam udělených mimořádných odměn, avšak bez informace o výši jednotlivých odměn, poskytnul žalobci povinný subjekt teprve v dubnu 2011 ve formě souboru na CD. Od 30. 6. 2011 se žalobce marně domáhá doplnění výše jednotlivých odměn do uvedeného souboru. Více než 3 roky se tak žalobce pohybuje v nekonečném „kolotoči“ nezákonných rozhodnutí Magistrátu města Zlína, která jsou sice žalovaným opakovaně rušena, avšak jen proto, aby následně povinný subjekt vydal zcela shodné nezákonné rozhodnutí. Povinný již vydal 9 shodných nezákonných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

žalobce o informace pro údajnou povinnost chránit soukromí vrcholných zaměstnanců Magistrátu města Zlína (poznámka soudu: žalobce nesprávně uváděl 16 rozhodnutí povinného o odmítnutí žádosti, když započítal i rozhodnutí vydaná před podáním nyní zkoumané žádosti o informace ze dne 30. 7. 2013, byť obsahově souvisela). Následně bylo vydáno žalovaným 8 shodných rozhodnutí o zrušení výše uvedených rozhodnutí povinného subjektu. Poslední zrušovací rozhodnutí žalovaného je třeba považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), protože je žalobci požadovaná informace neustále odmítána. Proto se žalobce správní žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu a zároveň žádá, aby soud nařídil informace poskytnout. Žalobce brojí proti nepravomocnému rozhodnutí žalovaného, neboť za současného stavu nedosáhne bez přispění soudů poskytnutí informace ani pravomocného rozhodnutí o odmítnutí informace.

[6] Žalobce odkázal na judikaturu správních soudů, konkrétně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, sp. zn. 7 As 4/2013, a dále rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, sp. zn. 10 A 18/2014. V těchto rozhodnutích byla obdobně, jako v případě žalobce, řešena situace rušení rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o informace a věc mu byla opakovaně vrácena k dalšímu řízení, přičemž bylo v rozhodnutích uzavřeno, že za jisté procesní situace žalobce může u soudu napadnout i nepravomocné rozhodnutí odvolacího orgánu a podrobit jej tak soudnímu přezkumu.

[7] Žalobce je přesvědčen o tom, že má jednoznačně právo na poskytnutí informace o mimořádných odměnách vedoucích oddělení a odborů povinného subjektu a i v tomto odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 27. 5. 2011, sp. zn. 5 As 57/2010, a rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 8 As 55/2012. Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. zásadně poskytují. Vzhledem k výše citovanému judikátu Nejvyššího správního soudu má žalobce za to, že vedoucí oddělení a odborů jednoznačně spadají do kategorie zaměstnanců, o jejichž platu a dalších odměnách se informace poskytuje a není správná argumentace povinného „nízkou“ pracovní pozicí těchto zaměstnanců (spadají sem kategorie: zaměstnanci v řídicích pozicích, zaměstnanci podílející se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, zaměstnanci organizující či provádějící činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, zaměstnanci mající z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu – poradci, osobní asistenti, zaměstnanci, jejichž činnost může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo hospodaření povinného subjektu).

[8] Žalobce požadoval kromě zrušení rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu také nařízení povinnému subjektu, aby žalobci vydal požadovanou informaci ve smyslu § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. K nařízení vydání informace se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 6. 2014, č. j. 6 As 140/2013-155.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 6. 2015 shrnul dosavadní postup povinného subjektu i žalovaného v této věci. Nesouhlasil však s žalobcem v tom, že šlo o 16 shodných rozhodnutí povinného subjektu a 14 shodných zrušujících rozhodnutí žalovaného. Uvedené nesouhlasí jak v počtech rozhodnutí (nyní zkoumaná žádost žalobce o informace je ze dne

30. 7. 2013 a nikoliv ze dne 21. 6. 2010 nebo 30. 6. 2011, byť mohou věcně souviset; napadené rozhodnutí se vztahuje k žádosti ze dne 30. 7. 2013, a proto postup žalobce, v němž vztahuje argumentaci k žádosti ze dne 30. 6. 2011, není odůvodněný), tak ani v tom, že šlo o shodná rozhodnutí. Jak předchozí rozhodnutí povinného subjektu, tak zejména rozhodnutí žalovaného obsahují argumenty a právní názory ve vazbě na vyvíjející se soudní judikaturu v oblasti poskytování informací o platech a odměnách ve veřejné správě, kterou dříve nebylo možno považovat za ustálenou, a byly též reflektovány závěry Nejvyššího správního soudu ohledně účastenství v řízení. Žalovaný ve svých rozhodnutích právě často vytýkal povinnému subjektu shodnost rozhodnutí a i to, že předchozí výtky nereflektoval a setrval na textaci rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Za daných okolností tak žalovaný neměl po přezkoumání rozhodnutí povinného jinou možnost, než z důvodů popsanych v odůvodnění zrušit rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrátit k novému projednání. Žalovaný by ani neměl možnost žadateli poskytnout požadované informace, neboť těmito nedisponuje.

[10] V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu nejen z důvodů hmotněprávních, že není dán zákonný důvod požadované informace neposkytnout, ale také z důvodů procesních, neboť povinný subjekt prokazatelně nevyrozuměl dotčené osoby, o jejichž odměnách měly být poskytnuty informace, a nepřiznal jim postavení účastníků řízení. Povinný subjekt byl zavázán uvedený nedostatek v novém řízení napravit. Neučinil tak a tím, že dotčené osoby neidentifikoval, znemožnil i žalovanému tyto osoby kontaktovat jako účastníky řízení a doručovat jim písemnosti.

[11] Žalovaný neshledává ve svém postupu žádné pochybení a dále odmítl, že by jeho postup byl obstrukční. Žalobce se u soudu nedomáhá ochrany proti nepravomocnému rozhodnutí žalovaného, neboť věc byla u povinného subjektu pravomocně ukončena vydáním rozhodnutí ze dne 25. 2. 2015, č. j. MMZL 024321/2015, přičemž šlo o 9. rozhodnutí o odmítnutí žádosti, proti kterému se již žalobce neodvolal a rozhodnutí tak nabylo právní moci. Nejde tak o situaci, ve které se žalobce nemůže domoci svého práva na informace a snaží se zastavit tzv. „nezákonný ping-pong“, protože jej zastavil sám, neboť se neodvolal.

[12] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

[13] V replice ze dne 24. 7. 2015 žalobce uvedl, že setrvává na argumentaci uvedené v podané žalobě. Od 30. 6. 2011 se nedomohl svého práva na informaci. Pokud by podal žádost o danou informaci znovu, dostal by se do stejného ping-pongu odmítání jeho žádosti. Pokud jde o 17. rozhodnutí povinného subjektu ze dne 26. 2. 2015 o opětovném odmítnutí žádosti, které zmiňoval žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, pak k tomu žalobce uvedl, že proti němu nestihl již podat odvolání, neboť pobýval v zahraničí.

[14] Nad rámec podané repliky žalobce informoval o tom, že dne 12. 9. 2012 požádal v jiné věci také žalovaného o informaci, jaké mimořádné odměny dostali v letech 2008 až 2012 ředitel a vedoucí odborů žalovaného. Od uvedeného dne až do 12. 3. 2015 vydal žalovaný celkem 18 rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce, která všechna zrušilo Ministerstvo vnitra, jako nadřízený orgán, pro jejich nezákonnost. Žalovaný všechna rozhodnutí Ministerstva ignoroval a argumentoval tím, že s rozsudkem Nejvyššího správního soudu nesouhlasí, a že

dle jeho názoru je příjemcem veřejných prostředků pouze ten, kdo je čerpá na základě vlastní žádosti, tedy příjemce dotace nebo grantu. Devatenácté rozhodnutí o odmítnutí žádosti vydal žalovaný dne 17. 6. 2015. V této souvislosti žalobce chtěl poukázat na žalovaného, který sám odmítal poskytnout informace o odměnách ředitele a vedoucích odborů. Žalobci se však dostalo i zadostiučinění, které mu přiznal Okresní soud ve Zlíně rozsudkem ze dne 21. 4. 2015, č. j. 19 C 36/2015-205.

V. Další podání žalovaného

[15] Podáním ze dne 1. 9. 2015 žalovaný reagoval na repliku žalobce a uvedl, že při přezkumu postupoval vždy podle zákona, přičemž nebylo možno vyloučit ani existenci důvodů, pro které bude moci povinný subjekt odmítnout poskytnutí požadované informace, což nevylučuje ani judikatura. Žalovaný nemůže povinnému subjektu nařídít poskytnutí informací. Žalobcem zmíněné řízení o jeho žádosti podané u krajského úřadu nesouvisí s nyní projednávanou věcí. V případě civilního řízení, v němž bylo žalobci přiznáno zadostiučinění, nejde o pravomocně skončené řízení, neboť si oba účastníci řízení podali odvolání. Podáním ze dne 18. 7. 2017, resp. 26. 7. 2017 žalovaný upřesnil v úvahu přicházející osoby zúčastněné na řízení, včetně jejich adres. Dále doplnil, že požadované informace o odměnách již byly žalobci poskytnuty přípisem magistrátu ze dne 26. 5. 2016. Dle sdělení magistrátu tak bylo učiněno na základě příslibu žalobce, že poskytnuté informace nebude dále zpracovávat do doby, než o problematice poskytování osobních údajů o platech zaměstnanců povinných subjektů rozhodne Ústavní soud. Tento příslib měl žalobce učinit při jednání dne 18. 3. 2016 před Okresním soudem ve Zlíně sp. zn. 46 C 235/2015. S ohledem na výše uvedené navrhoval žalovaný řízení zastavit (v případě, že bude prověřeno, že byl žalobce v plném rozsahu uspokojen) nebo přerušit vzhledem k probíhajícímu řízení před Ústavním soudem (sp. zn. IV. ÚS 1378/16).

VI. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[16] Dne 19. 9. 2017 se společně vyjádřily k věci osoby zúčastněné na řízení (viz záhlaví rozsudku). Uvedli, že požadované informace o jejich odměnách již byly žalobci poskytnuty přípisem magistrátu ze dne 26. 5. 2016. Proto se domnívali, že žalobce vzal předmětnou žalobu zpět.

[17] Soud dále uvědomili o ústavní stížnosti 23 vedoucích zaměstnanců statutárního města Zlín ze dne 2. 5. 2016, která je vedena u Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ve věci žádosti jiného žadatele o platové informace. Ústavní soud uložil předběžným opatřením ze dne 8. 6. 2016 statutárnímu městu Zlín neposkytovat adresné údaje o platech stěžovatelů na základě zákona č. 106/1999 Sb. do doby, než v uvedené věci vydá svůj nález. Uvedené řízení a předběžné opatření Ústavního soudu vzal v úvahu též krajský soud v Ústí nad Labem, který řízení o jiné, avšak skutkově obdobné žádosti o platové informace, přerušil usnesením ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 15 A 202/2016, a to až do rozhodnutí Ústavního soudu ve shora označené věci. Na základě toho osoby zúčastněné na řízení požádaly také zdejší soud o přerušování řízení v té o věci.

[18] Dne 5. 12. 2017 se věci znovu vyjádřila osoba zúčastněná na řízení Mgr. I. D. Uvedla, že tak činí z pozice vedoucí personálního oddělení povinného subjektu a zejména proto, že žalobce uvedl, že neobdržel pravdivé informace o platech. Žalobce uváděl údaje, které získal

na základě četných žádostí. Po prověření Mgr D. uvedla, že poskytnuté údaje byly správné, neboť zdanitelnými příjmy nejsou jen plnění související s pracovním poměrem, ale též obecně ze závislé činnosti. Výše složek platu je závislá na odpracovaných hodinách v konkrétním měsíci, přičemž existují i náhrady platu (dovolená apod.), které se vypočítávají z vyměřovacích základů. Také existují dávky v pracovní neschopnosti, které se do zdanitelných příjmů nezapočítávají. Všechny tyto okolnosti mají vliv na výši konkrétního platu v jednotlivých měsících. Žalobce do řádku „příplatek za vedení“ uvedl částky, které mu byly poskytnuty jako částky odměn a odpovídají řádku „mimořádné odměny“. V důsledku výše uvedených skutečností nejsou výpočty žalobce relevantní. Jako laik si žalobce vyložil poskytnuté údaje nesprávným způsobem. Mgr D. dále uvedla, že podávala spolu s dalšími zaměstnanci povinného subjektu ústavní stížnost vedenou u Ústavního soudu pod sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Povinný subjekt od počátku zastával názor, že poskytování adresných informací o platech je v rozporu s právem zaměstnanců na soukromí, a také zásadami etikety a mezilidských vztahů. Zaměstnanci tyto údaje považují za velmi citlivé, a proto velmi negativně vnímají možnost zásahů do svého soukromí. Navíc zásah do této sféry je zcela samoúčelný, neboť žalobce není schopen objektivně vyhodnotit získané platové údaje. Případné statistické srovnávání obdobných pracovních pozic u různých subjektů je nereálné, neboť každá pozice může mít různý obsah i rozsah pracovní náplně. Lze však vyhodnocovat a srovnávat údaje zprůměrované, což však nebylo žadatelem požadováno. Testy proporcionality v dané věci vyznívaly jednoznačně ve prospěch ochrany soukromí osob. S ohledem na aktuální závěry Ústavního soudu neměl žalobce právo na předmětné informace v adresné podobě.

VII. Další podání žalobce

[19] V podání ze dne 20. 8. 2017 (opakováno totožně v podání ze dne 16. 12. 2017) žalobce uvedl, že dosud nebyl uspokojen a požadované informace neobdržel. Různými výpočty a úvahami nad obdrženými podklady žalobce vysvětloval, že mu byly poskytnuty informace prokazatelně nepravdivé, což není poskytnutím informací.

[20] Úhrn příjmů je součtem základního platu (dle platové třídy a platového stupně), příplatků za vedení, osobních ohodnocení a mimořádných odměn. Výše základního platu je daná platovou třídou a platovým stupněm, do kterých je daný zaměstnanec zařazený. Číslo, které vznikne po odečtení příplatků a odměn od úhrnu příjmů v daném roce a po vydělení počtem měsíců, po které byl zaměstnanec v pracovním poměru, udává průměrný základní měsíční plat. Toto číslo by mělo odpovídat platové třídě a platovému stupni, hodnota vyšší dokazuje nepravdivost některé z informací o příplatku za vedení, o osobním ohodnocení nebo o mimořádných odměnách. Pokud je zaměstnanec několik let ve stejné funkci, měl by být po celou dobu ve stejné platové třídě. Platový stupeň se však může zvýšit v důsledku překročení hranice let praxe. Odměny za vedení a osobní ohodnocení by se neměly výrazně měnit. Skokové změny mezi jednotlivými roky pak naznačují nepravdivé údaje. Tomu bohužel odpovídají informace poskytnuté povinným subjektem žalobci. Ing. E. zastávala v letech 2004 až 2007 funkci vedoucí odboru kanceláře primátora a byla po celou dobu zařazena v 13. platové třídě. Žalobce platové údaje obdržené k této osobě rozepsal v jednotlivých letech do tabulky (blíže viz spis) a dovodil z nich, že nemůže jít o údaje pravdivé. Uvedl k tomu, že je nelogické, aby se hodnota průměrného měsíčního platu v jednotlivých letech tak výrazně měnila. Změny mohou především nastat při přechodu do vyšší platové třídy nebo stupně, přičemž to představuje zvýšení o 1 000 Kč. Další rozdíly například naznačují, že v roce 2004

musela uvedená osoba obdržet další jednu nebo více mimořádných odměn (v celkové výši 110.000 Kč), které povinný zatajil. Vzhledem k nárůstu součtu základního platu za rok 2006 (oproti roku 2005) muselo opět dojít k zatajení některých mimořádných odměn.

[21] Podáním ze dne 6. 12. 2017 žalobce doplnil žalobu v reakci na vydaný nálezn Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Z citovaného nálezu žalobce dovodil, že informace o platech zaměstnanců je možné žadateli odmítnout, pokud nejsou splněny 4 podmínky (vyžádáním informace má být přispěno k diskuzi o věcech veřejného zájmu, informace se týká veřejného zájmu, žadatel o informaci plní poslání dozoru veřejnosti či tzv. hlídacního psa, informace existuje a je dostupná).

[22] Výše uvedeným podmínkám žalobce poukázal na to, že od ukončení vysokoškolského studia v roce 1966 byl zaměstnaný v oblasti výpočetní a komunikační techniky. Od 1. 2. 1999 byl zaměstnancem Magistrátu města Zlína ve funkci vedoucího oddělení informačních systémů. Po nastoupení do funkce žalobce narazil na několik podvodů. Nejprve zjistil propojení počítačové sítě v budově radnice a budově detašovaného pracoviště na ulici Hluboká. Propojení bylo realizováno optickými vlákny, na jejichž koncích musely být instalovány metalicko-optické převodníky. Tehdejší úředníci museli konkrétní firmě za to zaplatit bez vypsání veřejné zakázky (za pomalé, zastaralé a nepoužitelné převodníky 1.103.000 Kč). Toto propojení dvou budov úřadu navíc bylo deklarováno jako budování pátevní sítě světelné signalizace, tedy propojení semaforů na křižovatkách. Jednalo se o zjevný podvod. V roce 2000 požadoval tehdejší tajemník úřadu po žalobci přípravu zadání veřejné zakázky na „systémového integrátora výpočetní techniky, příslušenství a služeb s tím spojených a programového vybavení pro Úřad města Zlín“ tak, aby v této veřejné zakázce zvítězila konkrétní firma. Žalobce toto odmítl a s tajemníkem se dohodl na odstoupení z pozice vedoucího oddělení s tím, že dále bude pracovat jako řadový pracovník oddělení. Po nastoupení nového vedoucího opakovaně uděloval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže statutárnímu městu Zlín pokuty za porušení zákona o zadávání veřejných zakázek (na tato porušení upozorňoval žalobce). Žalobce také upozornil pracovníky Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality na faktury za více než 100.000.000 Kč, které město Zlín proplatilo konkrétní firmě bez vypsání veřejné zakázky. Převážná většina zakázek byla zadávána odborem dopravy a městskou policií stejné firmě.

[23] Právní předpisy umožňují pracovníkům a zastupitelům samosprávných orgánů nepotrestaně rozkrást majetek obcí, měst a krajů. Ombudsman nesmí do záležitostí samosprávných orgánů zasahovat a Nejvyšší kontrolní úřad nesmí hospodaření samospráv kontrolovat. Hospodaření samosprávných orgánů mají kontrolovat občané, ale ti nic kontrolovat nemohou, protože o hospodaření nemají žádné informace. V případě podání žádosti o informaci, mohou pracovníci samosprávného orgánu v odpovědi na žádost o informace lhát. Poskytnutí nepravdivé informace či zatajení proplacených faktur není trestným činem. Za umožnění rozkrást peníze z veřejných rozpočtů jsou vedoucí pracovníci odměňováni mimořádně vysokými platy, příplatky a odměnami. V roce 1999 měl žalobce průměrný měsíční úhrn příjmů 32.965 Kč a se třemi pracovníky v oddělení zvládli veškeré úkoly. Naopak průměrné měsíční příjmy jeho nástupce činily od 41.929 Kč po 57.877 Kč, přičemž počet pracovníků oddělení byl zvýšen na 10. Za mnohaletý boj o zveřejňování informací žalobce obdržel v roce 2014 cenu „OTEVŘENO.“

[24] Informace, o které žalobce žádá, jsou podle jeho názoru nepochybně veřejným zájmem. Žalobce plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti nebo roli tzv. „společenského hlídačského psa“, přičemž požadované informace existují a jsou dostupné. Ve věci posouzené Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 1378/16 nebylo Ústavním soudem stanoveno, kdo má dělat test proporcionality.

VIII. Posouzení věci soudem

[25] Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí v této věci, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[26] V posuzované věci krajský soud vycházel z ověřené chronologie případu, jak byla uvedena v bodu I. tohoto rozsudku a jak byla zachycena ve správních spisech. Ve věci bylo skutečně vydáno 8 rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace - „doplnění výše všech odměn do souboru, který povinný subjekt žalobci poskytl na CD v příloze k dopisu sp. zn. S00JP00M6L5S z 22. 4. 2011“, konkrétně se jednalo o doplnění výše odměn vedoucích oddělení a odborů Magistrátu města Zlína v letech 2000 až 2010 (resp. šlo o celkem 9 rozhodnutí, když na poslední již žalobce nemohl reagovat), a také 8 rozhodnutí žalovaného o zrušení předchozích rozhodnutí povinného subjektu s tím, že mu byla vždy vrácena věc k novému projednání. Žalobce se tak ocitl po více než 3 roky v nekončícím „kolotoči“ odmítacích rozhodnutí (neposkytování požadované informace) a následně rušených odvolacím orgánem. Žalobci lze přisvědčit v tom, že bez pomoci soudu a podání správní žaloby by těžko dosáhl poskytnutí požadované informace či pravomocného rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace v reálném čase. Proto judikatura správních soudů připouští soudní přezkum a podání správní žaloby proti nepravomocnému rozhodnutí odvolacího orgánu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2013, č. j. 7 As 4/2013, rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 10 A 18/2014). Na tom nic nemění ani posléze vydané 9. rozhodnutí povinného subjektu ze dne 25. 2. 2015 o opětovném odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace, které nabylo právní moci v důsledku toho, že žalobce na něj již nemohl reagovat.

[27] Soud se dále řídil judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozhodnutími ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79 a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62. Z prvního citovaných rozhodnutí vyplývá závazná právní věta: *„Zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“*

[28] Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, mj. vyplývá: *„I. Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. zásadně poskytují. II. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků (v § 8b zákona č. 106/1999 Sb.) jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystavají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“*

[29] Z posledně uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v souvislosti s nyní posuzovaným případem krajský soud dále cituje: „Podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Jak je ze samotného znění druhé věty cit. ust. zřejmé, v případech, na které tato věta dopadá, má krajský soud vedle pravomoci zrušit rozhodnutí o odvolání také pravomoc (a tedy i povinnost pravomoc uplatnit) nařídít povinnému subjektu poskytnutí informací. Smysl a účel uvedeného ustanovení je zřejmý – zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem, resp. odvolacím orgánem na straně jedné a správními soudy na straně druhé a zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani odvolací orgán tak neučinili. Krajský soud má při postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a pokud ne, aby jej v potřebné míře zjistil, a poté aby posoudil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen povinnému subjektu nařídít požadované informace poskytnout.“

[30] V nyní posuzovaném případě krajský soud vyčkal vydání nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (ze dne 17. 10. 2017), který výše popsané jednoznačné judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu ve věci poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků do jisté míry pozměnil.

[31] Nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, je závazný v konkrétní věci, kterou Ústavní soud posuzoval. Nicméně z něj vyplývají i obecná východiska, kterými se musel krajský soud řídit i v nyní posuzované obdobné věci. Předmětný nález Ústavního soudu konstatoval, že statutární město Zlín tím, že dopisem poskytlo osobní informace o platech a odměnách stěžovatelů spolku Právo ve veřejném zájmu z. s., porušilo právo stěžovatelů na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů a právo na respektování soukromého života (základní práva zaručena čl. 10 odst. 2, 3 Listiny a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Proto Ústavní soud zakázal statutárnímu městu Zlín, aby v porušování těchto základních práv stěžovatelů pokračovalo. Současně odmítl návrh na zrušení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. Tento nález Ústavního soudu dále připomněl dřívější nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, podle něhož platí, že „při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážili, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým. Tak to ostatně stanoví i čl. 4 odst. 4 Listiny, když ukládá orgánům aplikujícím právo, aby při této aplikaci šetřily podstatu a smysl základních práv.“

[32] Pro účely nyní posuzované věci krajský soud dále z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 cituje: „Ústavní soud v projednávaném případě neshledává problém ve výkladu pojmů obsažených v § 8b zákona č. 106/1999 Sb., jako např. „veřejné prostředky“ či „příjemce veřejných prostředků“. Dané ustanovení je natolik obecné, že nevylučuje, aby za

veřejné prostředky byly považovány i finanční prostředky určené na výplatu odměn za práci zaměstnanců povinných subjektů.

[33] *Těžiště problému spočívá v posouzení, zda při poskytování informací podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb. musejí povinné osoby brát ohledy na skutečnost, že některé z jimi poskytovaných informací jsou soukromé, a tudíž chráněny relevantními články Listiny a Úmluvy, a zda proto povinné osoby musejí přihlédnout i k ústavně chráněnému základnímu právu dotčených zaměstnanců na ochranu soukromí.*

[34] *Z výše uvedené judikatury a právní úpravy je nepochybné, že při jakémkoliv zveřejňování osobních dat je vždy třeba zvažovat i právo na ochranu soukromí dotčených osob. Takovému postupu znění § 8b citovaného zákona nikterak nebrání.*

[35] *Ústavní soud je tudíž názoru, že § 8a citovaného zákona je ústavně konformně vyložitelné a aplikovatelné tak, aby zajistilo spravedlivou rovnováhu mezi dodržováním základního práva na svobodu projevu, v jeho rámci pak práva na informace ve veřejném zájmu, na straně jedné, a dodržováním práva na soukromí na straně druhé. Z uvedených důvodů byl návrh stěžovatelů na zrušení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. odmítnut jako zjevně neopodstatněný.*

[36] *Ústavní stížnosti je nutno zcela vyhovět z následujících důvodů. Ústavní stížnost je nutno posoudit zejména z hlediska čl. 10 Listiny, zaručujícího právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a před shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů a z hlediska čl. 8 Úmluvy, zaručujícího právo na respektování soukromého života. Dále musí být přihlédnuto k čl. 17 Listiny, zaručujícího svobodu projevu a právo na informace, a k čl. 10 Úmluvy, zaručujícího svobodu projevu (a v jejím rámci též právo na informace ve veřejném zájmu).*

[37] *Z výše uvedené judikatury ESLP, Soudního dvora EU a Ústavního soudu lze formulovat některé následující obecné principy vztahující se k daným ústavně zaručeným právům a svobodám.*

[38] *Čl. 10 Úmluvy zaručuje právo na svobodu projevu a v jeho rámci právo na přístup k informacím ve veřejném zájmu. Toto právo není absolutní, ale je omezené, resp. podmíněné nezbytností těchto informací pro výkon svobody projevu, zahrnující právo přijímat a rozšiřovat informace.*

[39] *Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě § 8b zákona č. 106/1999 Sb., pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:*

a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;

b) informace samotná se týká veřejného zájmu;

c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“;

d) informace existuje a je dostupná.

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní

samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z čl. 17 odst. 5 Listiny.

[40] Čl. 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako čl. 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Čl. 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti „přiměřeným způsobem“ s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu.

[41] Požadavek „přiměřenosti“ je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci čl. 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném záznamu viz body 85 až 94 toho nálezu.

[42] Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy, zaručujících právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňujícího jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena.

[43] V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) zřetelným zásahem do práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Dochází takto ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tj. práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy – to na straně jedné, a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy – to na straně druhé.

[44] Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu – tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví – musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.

[45] Ze shromážděných podkladů je zřejmé, že zaměstnavatel (zřejmě pod tlakem rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2012), jako povinná osoba ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. osobní údaje stěžovatelů žadateli poskytl, aniž by se jakkoliv vyrovnal se skutečností, že takové poskytnutí informací je zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života svých zaměstnanců.

[46] V žádosti žadatele ze dne 1. 6. 2015 o poskytnutí informací není jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Nebylo proto možné ani posoudit, zda sledovaného účelu nebylo možné dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob (stěžovatelů).

[47] *Ústavní soud nesouhlasí se závěrem Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku sp. zn. 8 As 55/2012, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový test prý provedl již zákonodárce při formulaci § 8b zákona č. 106/1999 Sb.*

[48] *Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. V posuzované věci spočívalo pochybení statutárního města Zlín v tom, že při rozhodování o žádosti žadatele neprovedlo nezbytný test proporcionality.*

[49] *Ústavní soud konstatuje, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.*

[50] *Z vyložených důvodů ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti podle § 82 zákona o ústavním soudu a konstatuje, že v posuzovaném případě porušilo statutární město Zlín poskytnutím osobních informací o platech a odměnách stěžovatelů jejich právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů a právo na respektování soukromého života (zaručena čl. 10 odst. 2, 3 Listiny a čl. 8 odst. 1 Úmluvy).“*

[51] *Krajský soud v nyní posuzované věci i při akceptaci závěrů Nejvyššího správního soudu např. z jeho rozhodnutí č. j. 8 As 55/2012-62 musí konstatovat při zohlednění obsahu výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, že i v nyní posuzované věci povinný subjekt pochybil při svém rozhodování o žádosti žalobce a neprovedl nezbytný test proporcionality. Jak Ústavní soud konstatoval, poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je vždy nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu. V nyní posuzované věci měly být poskytnuty informace o odměnách za práci konkrétních vedoucích oddělení a odborů Magistrátu města Zlína, ovšem tyto osoby nemohly jakkoliv uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy v rámci postupu týkajícího se poskytnutí informace o jejich odměnách. Jak vyplývá z rozhodnutí, ale především i z obsahu správního spisu, povinný subjekt ani žalovaný s těmito osobami nejednali. Dotčené osoby, u nichž hrozí případný zásah do jejich základních práv, je třeba o žádosti řádně vyrozumět, požádat je o vyjádření k ní. Jak dále plyne z výše uvedeného nálezu Ústavního soudu, osoby poskytující informaci musí pak v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha. Musí se vyrovnat s tím, aby poskytnutí informací nebylo zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života konkrétních osob (zaměstnanců povinného subjektu). Zvláště pokud dochází, jako v nyní uvedené věci, ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tedy práva na ochranu před zasahováním do soukromého života a práva žadatele o informace na svobodu projevu.*

[52] *Výše citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 bylo dále vytýkáno, že v žádosti žadatele o informace nebyla jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Povinný subjekt si tyto údaje nedoplnil. Ani v nyní posuzovaném případě neobsahovala žádost žalobce jakoukoliv zmínku o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity*

ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Dosavadní praxe a judikatura správních soudů toto nevyžadovala. Je pak novou otázkou, jak v dané situaci postupovat, pokud i nyní zkoumaná žádost o informace neobsahuje tyto požadované údaje a bude-li žadatel vyzýván k doplnění těchto údajů do žádosti, pak není zcela zřejmé, zda bude možno informaci poskytnout v zákonem stanovené krátké lhůtě. Nicméně v souvislosti s výše citovaným nálezem Ústavního soudu je i v dané věci třeba doplnit žádost žadatele o informaci tak, aby bylo zřejmé, k jakému účelu mají být osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Bude tak možné povinným subjektem, popř. žalovaným posoudit, zda sledovaného účelu není možno dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob.

[53] V souvislosti s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 soud dále zdůrazňuje, že povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance požadované na základě § 8b zákona č. 106/1999 Sb., pokud nejsou splněny všechny podmínky, a to že účelem informace je přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu, informace se týká veřejného zájmu a žadatel plní úkoly dozoru veřejnosti či tzv. „společenského hlídacího psa“, dále informace existuje a je dostupná. Pokud by nebyly všechny tyto podmínky splněny, pak je možno odmítnout poskytnutí informace o platu a odměnách zaměstnance, přičemž toto není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti (čl. 17 odst. 5 Listiny). Ve výše uvedené souvislosti tedy musí žalovaný, resp. povinný subjekt v nyní posuzované věci zjistit i splnění výše naznačených podmínek v dané věci, za kterých lze žadateli uvedené informace poskytnout.

[54] Vzhledem k výše uvedenému krajský soud nemohl ve věci sám rozhodnout a nařídil poskytnutí informací povinnému subjektu. Proto věc vrátil žalovanému tak, aby shora uvedené bylo doplněno. Je na žalovaném, aby také zrušil rozhodnutí povinného.

IX. Závěr a náklady řízení

[55] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nezákonným a rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[56] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[57] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. V tomto ohledu soud rozhodoval podle obsahu spisu a žalobci přiznal náhradu nákladů ve výši 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu. K jejímu zaplacení určil přiměřenou lhůtu

[58] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud jim v řízení neukládal žádné povinnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.